

Nosce te ipsum

Nosce te ipsum - această inscripție gravată pe frontispiciul Templului din Delphi, definește un principiu de viață, o condiție vitală pentru a ne parcurge drumul în viață, pentru a ne realiza visele.

Cunoașterea începe cu sinele, cu microcosmosul în care trăim, iar printr-o constantă raportare la lumea în care trăim putem defini macrocosmosul.

Astfel ne-am decis să pornim în căutarea unor răspunsuri ce ulterior ne vor defini personalitatea, dar, în același timp, și rolul în societate.

Elementele cheie pentru a realiza această devenire: onestitate, corectitudine, adevăr, bunăvoință, ambiție, cele cinci virtuți, enunțate de Confucius, stau și la baza proiectului "Probitas" inițiat de Fundația Vest pentru Jurnalism Regional și Euroregional Timișoara, un curs de instruire a viitorilor jurnaliști ai României europene.

Pe parcursul a zece zile, tinerii participanți au avut oportunitatea de a descoperi adevăratele valori morale, de a trăi experiența carierei de jurnalist.

Formarea abilităților necesare pentru cariera de jurnalist a presupus un șir de cursuri zilnice, pe următoarele teme: "Modelele comunicării", "Principiile jurnalismului", "Introducere în tehnica redactării", "Editarea și producerea materialelor audiovizuale" etc. Teme de specialitate, însă discuțiile și dezbaterile nu s-au limitat doar la ele, ci s-au transformat în adevărate în debate-uri filozofice cu referiri la mari personalități, precum Sigmund Freud, Carl Gustav Jung, Edgar Allan Poe, Emanuel Kant.

Am avut prilejul de a cunoaște oamenii locului, de a vorbi cu ei despre viața lor cea de toate zilele, de a ne întâlni cu autoritățile locale și de a dialoga despre problemele cu care se confruntă acum, în pragul integrării României în Uniunea Europeană.

Astfel drumul a fost mult mai ușor de parcurs, având un model demn de urmat chiar în fața noastră.

Am avut ocazia de a fi alături de oameni de excepție, fiecare dintre ei constituind un model pentru împlinirea visului nostru. Unindu-ne forțele, am lucrat ca o adevărată echipă, guvernați de gândul succesului absolut, de dorința de a dovedi faptul că imaginația, inspirația, talentul creator pot transcende banalitatea vieții citadine cu care eram obișnuiți, reușind să găsim în zona rurală temeiurile mitice străvechi ale poporului român.

"Probitas" a devenit astfel un simbol pentru noi toți, un simbol al cunoașterii, al devenirii, al libertății de a visa și de a transforma visul în realitate.

Cu toții suntem acum pregătiți pentru această încercare și conștienți că vom dovedi profesionalism, dar, în același timp, și devotament pentru profesia aleasă.

IOANA BOGDANA BOCANCEA
Liceul "Nikolaus Lenau" Timișoara

Ilustrațiile publicației de față surprind momente din activitatea participanților la Sesiunea a treia a celei de-a V-a ediții a Programului de inițiere și instruire în domeniul jurnalisticii *Probitas 2005*, desfășurată la Centrul de Jurnalism Românești, comuna Tomești, județul Timiș, sub egida Fundației Vest pentru Jurnalism Regional și Euroregional Timișoara, Universității "Tibiscus" - Facultatea de Jurnalistică și Radio Vest Timișoara, cu sprijinul Consiliului Județean Timiș.

Proiect coordinator:
MARIAN ODANGIU

Co-ordinator Editor: VIOLETA FICARD

Editorial team: IOANA BOGDANA BOCANCEA, Liceul „Nikolaus Lenau” Timișoara, **ALEXANDRU GABRIEL BOCANCEA**, Universitatea de Vest Timișoara, **CARLA ELISABETA BUNA**, Colegiul Bănățean Timișoara, **CORINA ROXANA CIUPAGEA**, Universitatea de Vest Timișoara, **ALEXANDRA FLORINA LUCA**, Colegiul „William Shakespeare” Timișoara **DORIS MANU**, Liceul „C.D.Loga” Timișoara,

Printed by:

West Foundation for Regional and Euroregional Journalism Timisoara Romania

Ro mania

Am verificat activitatea centrelor, care, în urma unei profunde analize, s-au dovedit a fi în plin progres, dezvoltare perceptibilă în toate domeniile.

Concluzia a fost mai mult decât satisfăcătoare, prin urmare mi-am continuat investigația spre părțile "motorii".

Absolut incredibil!

Am constatat cu stupeoare că defecțiunea se afla într-un punct vital al "organismului", cel locomotor, cel care sta la baza oricărei activități, în punctul de susținere.

Am contactat membrii acestei zone pentru a determina cauza stărnirii și inacțiunii sale. Mesajul a fost surprinzător: coordonatorul a refuzat implicarea lor la proces, astfel optând pentru excluderea din "zborul" meu, pe considerentul că sunt ineficienți.

Extrem de dezamăgiți de situația în care se aflau, au decis să își ducă mai departe existența, cu acceptul stigmatului de "membri dispensabili".

Situația a trebuit remediată urgent! Astfel, am consultat coordonatorul responsabil pentru defecțiunea cauzată de acest comportament.

Răspunsul său categoric a elucidat presupusul "mister": vina nu-i aparținea căci interes de partea lui a existat, însă membrii au refuzat adaptarea la un stil nou, la o schimbare ce implică atât un progres, cât și o îmbunătățire a existenței lor.

Indubitabil, adevărul se afla undeva la mijloc: firea conservatoare a membrilor ar putea fi cauza unei împotriviri, însă o bună coordonare ar fi putut stărni interesul lor; pe de altă parte, am convingerea că noul "prefix" a răspândit un model de existență în care punctele motorii sunt dispensabile, iar tendința aceasta a găsit susținători într-o perioadă extrem de scurtă de timp.

Priveam cu tristețe spre linia de sosire... un nor cenușiu a acoperit cerul; însăși natura simțea un dezechilibru, simțea cum visul meu se năruie cu fiecare clipă care trece.

Mă aflam la o "râscruce", căci decizia ce urma să o iau, devenea esențială existenței mele.

Gândul eșecului mă tulbura adânc... Nu! Nu puteam să renunț! Era visul meu! Era șansa mea de a dovedi că pot să mă ridic, că pot zbura, ca ceilalți!

Și atunci m-am întors spre ei și am zis: "Trebuie să reușim! Toți ne privesc și așteaptă să ne prăbușim! Trebuie să găsiți o modalitate de a colabora! Trebuie să mă ajutați să mă înalț! Este datoria voastră!"

Povestea nu se termină... ea se înfrumusețează și se îmbogățește cu fiecare clipă din viața noastră.

Fiecare dintre voi este responsabil de sfârșitul povestirii, totul este în mâinile voastre. Profitați de această șansă de a oferi lumii o poveste fabuloasă!

CORINA ROXANA CIUPAGEA
Universitatea de Vest Timișoara

PROBITAS 2005

V-th Year
No. 3
August 2005
Românești
Timiș County
România

Published by participants to the Inter-operational Project for Regional and Euro-regional Journalism Probitas – 5th Edition

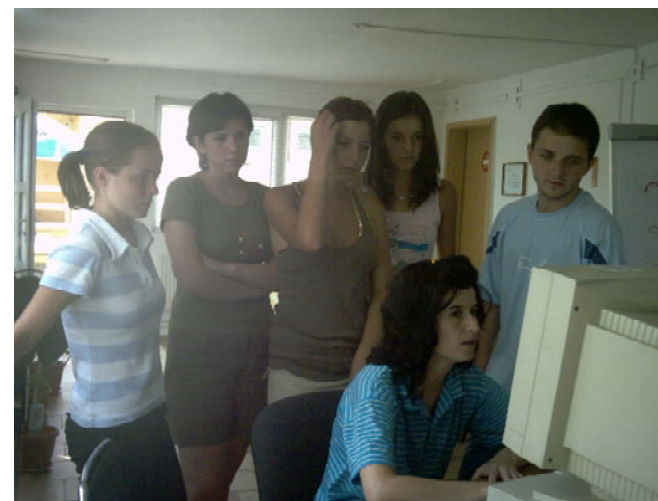

Ro mania

Am așteptat cu nerăbdare sosirea noului secol, intrarea în mileniul trei, încurajată de o ultimă speranță... un gând care păstra vie succesiunea anotimpurilor, ciripitul păsărelelor, curgerea râurilor, mersul trenurilor, tropotul cailor, eternitatea mea... ideea că noul "prefix" ar fi simbolul unei schimbări, al unei metamorfozări, credința că rațiunea, mentalitatea și stilul meu de viață vor scăpa de închistare, de limitare, de presiunea și disprețul vecinilor mei și, precum un fluture eliberat de cochilia sa, să se înalțe și să urmeze curentul european.

Și, iată, timpul a sosit să dovedesc faptul că pot accepta provocarea și, în același timp, o voi onora cu buna îndeplinire a tuturor sarcinilor, responsabilităților ce îmi revin.

Vestea cea nouă mi-a străbătut întreaga ființă, informând fiecare parte membră despre evenimentul ce urma să aibă loc. Am făcut primul pas și, cu toate că realizam că efectul era departe de mine, simțeam că tot ce mă înconjoară participă la zborul meu. Însă un simplu mesaj nu era suficient; pentru ca scopul să fie atins și îndeplinit cu mândrie, participarea la acțiune era esențială.

Astfel am început să antrenez fiecare parte membră, dar am acordat prioritate centrelor nervoase, puterii minții.

Într-un interval de timp impresionant, transformările erau vizibile, iar pașii spre linia de *finish* se succedau alert.

"Vecinii" mei urmăreau traseul ca pe un spectacol, apreciind fiecare reușită. Totuși, priveau cu îndoială fiecare pas, știind că încercarea nu este ușoară, căci ei înșiși au străbătut și înfruntat aceleași provocări.

Deși mă aflam la începutul drumului, forțele mă părăseau. Simțeam cum mecanismul întâmpină dificultăți din ce în ce mai mari. Timpul mă presa și, astfel, am hotărât să caut răspunsul printr-o coborâre spre sine, căci sistemul nu putea fi reparat din exterior.

Era imperioasă și absolut necesară o cercetare în detaliu a fiecărei erori.

CORINA ROXANA CIUPAGEA
Universitatea de Vest Timișoara

O liniște apăsătoare...

Stau și aștept ca cineva să-mi spulbere această liniște, care mă ofilește, mă ruinează. Aș putea ajunge chiar un cimitir de suflete pierdute, dar totuși am o ultimă speranță... În tine. În mine. De fapt, în toți.

Cea care moare ultima este speranța. Eu încă sunt aici, mă auzi, mă vezi, înseamnă că speranța mea încă mai trăiește. Comoditatea mă strâpunge și mă guvernează, din cauza ta dar și din cauza mea.

Însă el, simplul sătean, mă menține în viață, prin simpla-i existență. Individ care-și duce crucea, în ciuda încercărilor nemiloase la care este supus. El îndură tot, căci nu-și găsește un loc în societate. Cuvântul său a devenit neînsemnat.

Voi sunteți mulți și, totuși, puțini. Aș încerca să vă enumăr, să vă numesc, dar nu pot, căci visul meu este acela de-a vă trezi la viață, iar nu de-a vă extermina. Viața mea este și viața ta. De fapt, viața ta este viața mea, cu toate necazurile, cu toate împlinirile.

Au fost mulți care au încercat să schimbe ceva, să facă ceva, dar nu destui. O istorie am, pe care mi-au prelungit-o până-n prezent. De ce, nu știu!

Acum mă hrănesc cu ultimele firmituri ale trecutului. Singura sursă de energie a existenței mele atârână de dorința ta de a schimba ceva, de a te face auzit. Un glas este o simplă adiere, însă vocile voastre pot provoca o furtună.

Poți privi cum decurg lucrurile fără a te implica, dar nu poți trăi știind că alții vor avea de suferit de pe urma inconștienței tale, fără ca ei să aibă vreo vină...

Acest gând mă determină pe mine să încep o nouă zi, o nouă viață, fără a-i judeca pe cei noi, pe cei puri.

Ce te determină pe tine să-ți continui viața, așa cum o vezi? Probabil speranța de ceva mai bun. De altceva. Lucru care trebuie făcut din proprie inițiativă: trebuie ca tu și eu să conlucrăm pentru a schimba ceva... Doar astfel, eu îmi voi putea împlini menirea, iar tu vei putea fi, cu adevărat, tu...

IOANA BOGDANA BOCANCEA
Liceul „Nikolaus Lenau” Timișoara